

רות וינשטין פאפאריש: חיי מדף

רויטל בן־אשר פרץ

בתערוכה "חיי מדף" ממשיכה רות וינשטין פאפאריש להציג את סגנונה הייחודי, הנע בין איור לבין ציור נאיבי. הדמויות בציוריה נראות כאילו נלקחו מספרי ילדים מסויטים או מחוברות אופנה, המופצות במרתפי השאול. ברישומיה משורטטים רשמים רוטטים של בדידות קיומית ושל הוויה נטולת מגדר וגיל. ילדות, נערות, נשים, פרוצות מזדקנות ונערי רחוב – כולם חולקים צורך בנראות ומבקשים להתבלט בתוך ההמון העדרי. באחדים מן הציורים נראים צמדים – חברים או תאומים למשחק גורלי אסור, השקועים בדו־שיח מנוכר ובמערכות יחסים אפלטוניות, ארוטיות או משפחתיות.

המעבר מעבודות הנייר לפסלים בתלת־ממד מדגיש את מעמדו של האובייקט כחפץ מדף מעלה אבק. הדמויות, העשויות מעיסת נייר, מתאפיינות באופנתיות עלובה ובמתיקות גרוטסקית.

נשאלת השאלה, האם האמנות היא מוצר צריכה, שבדומה למוצרי צריכה שימושיים, הנמכרים בחנויות ובמרכולים, הנו בעל חיי מדף מוגבלים, או שמא האמנות היא מיוחדת במינה, ולכן נהנית מחיי נצח? האם חיי המדף של האמנות מסתיימים עם תום התערוכה או שמא היא ממשיכה להתקיים במחסנו של האספן, בקטלוג או בטקסט האוצרותי?

עבודותיה של וינשטין פאפאריש מעלות את סוגיית החפצון: חפצון האמנות, חפצון האישה וחפצונם של בני אדם כמוצרי צריכה מתכלים. ב"חיי מדף" ניכר מאמץ אחרון – גם אם גמלוני ומגומגם – להיאחז בזקיפותו של הגוף המוצק וביופיו של העור המתוח, רגע לפני קמילה, זמן קצר קודם להופעת הבלאי, שירת הברבור שלפני הטבעת החותמת "פג תוקף".